

[Aage Fogh.]

når dertil, at vi virkelig mener, tiden er inde til en ændring i arbejdsløshedskasserne forhold, skal nedsætte en kommission, hvori arbejdsløshedskasserne er så overordentlig stærkt repræsenteret, som de var i den kommission, som det ærede medlem og jeg er medlemmer af. Det er imidlertid det ærede medlem, der som daværende socialminister har ansvaret for kommissionens sammensætning og ansvar for, at vi ingenting bestilte i 3 år. På baggrund af alt dette kan jeg ikke se, at man kan bebrejde den højtærede minister, at han finder anledning til nu at fremsætte forslag, fordi man igen er kommet i den situation, at Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse er nødstedt, men blot ikke efter den gamle lovs bestemmelser. Det er jo det, der har gentaget sig igennem 3 år, og jeg sagde i fjor, da vi gik med til at ændre procenten fra 3,5 til 3,3, at det kun kunne ske for denne gang, næste år måtte vi have loven færdig. Da vi ikke fik loven færdig, syntes jeg, at tiden var inde til, at jeg for mit vedkommende måtte rejse kravet om, at vi måtte lave en ny lov nu, samtidig med at vi anerkendte arbejdsløshedskasserne som nødstedte, fordi de simpelt hen ikke kan undvære de 35 mill. kr.

Det har det ærede medlem hr. Poul Sørensen også sagt; han sagde det i fjor og har gentaget det siden, at de enkelte arbejdsløse arbejdsmænd ikke skal savne den understøttelse, de retsmæssigt kunne få, og derfor må vi skaffe arbejdsmændenes kasse de 35 mill. kr. Det kan ske ved, at vi ændrer procenten. Det kan også ske ved, at vi bevilger pengene ekstraordinært, men vi kommer ikke uden om at skaffe dem noget. Dette bliver også klaret nu, og det er jeg særlig tilfreds med.

Det fremgik dels af det ærede medlem hr. Poul Sørensens udtalelser, dels af artikler, jeg har set i bladene, at man har ladet forstå, at det radikale venstres repræsentant i kommissionen ikke har gjort noget for at prøve på, om jeg så må sige, at værne statens interesser, vore fælles interesser. Det kan næppe være helt rigtigt. Det ærede medlem ved, at under kommissionsbehandlingen sagde jeg på mit partis vegne, at vi følte os meget tiltalt af den skitse, der forelå, men vi fandt ikke, det ville være

rimeligt på et tidspunkt, da kasserne ligger med 350 mill. kr. i formue og samfundet har visse vanskeligheder, på grundlag af de 3 års beregninger at overføre så mange penge, som der her er tale om, til arbejdsløshedskassernes formue. Derfor ønskede vi visse besparelser, og det ærede medlem vil sikkert kunne bekræfte rigtigheden, når jeg siger, at fra den skitse, der forelå, til den ordning, der nu foreligger lovforslag om, er der besparelser på, jeg vil tro en 5-6 mill. kr. årlig. Efter det forslag, der foreligger, sammenlignet med den nugældende lov, ville vi have sparet 1,3 mill. kr. i 1954-55. I 1955-56 ville vi have haft en større ekstraudgift på 22 mill. kr. og i 1956-57 en ekstraudgift på 10 mill. kr. Med en arbejdsløshed, der synes at være omkring ved 8 pct., ville den gamle ordning og den nye give balance. Med stigende arbejdsløshed giver den nye større udgifter for staten, med faldende arbejdsløshed mindre; det vil sige, at staten i høj grad animerer til at gøre alt, hvad der er muligt, for at holde arbejdsløshedsprocenten nede, og det princip synes jeg er rigtigt.

Endvidere indeholder det foreliggende forslag det princip, at alle tilskud til kasserne udbetales i forhold til kassernes udgifter til understøttede medlemmer. Det er også rigtigt, så vidt jeg kan se. Endelig medfører det, at vi afskaffer fortsættelseskasserne. Absolut rigtigt. Vi afskaffer arbejdsløshedsfonden, en meget rimelig forenkleling. Vi gennemfører den ordning, at kasserne selv har ansvar for deres administration. Jeg skal ikke nægte, at når jeg har gennemgået det materiale, der har været forelagt, har jeg i nogle tilfælde studset over de overordentlig store administrationsudgifter, enkelte kasser havde; i fremtiden bliver det kassernes egen affære. Derfor hilser vi med tilfredshed det forslag, der her foreligger. Vi hilser også med tilfredshed, at vi klarer problemet de nødstedte kasser. Jeg skal ikke et øjeblik nægte, at jeg meget hellere havde set, at arbejdsmændene havde klaret det ved at betale 20 kr. mere om året — det er det, det drejer sig om. Arbejdsmændene har betalt 266 kr. i fjor, men med en indtægt af lidt over 8.000 kr. skulle de have betalt 288 kr., eller lige ved 290 kr. Havde de gjort det, havde de haft lovmæssig ret til at blive betragtet som nødstedt